

ПРОТОКОЛ

№ 41

гр. Пазарджик, 24.01.2024 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на двадесет и четвърти януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Минка П. Трънджиева

Членове: Венцислав Ст. Маратилев
Димитър П. Бозаджиев

при участието на секретаря Нели Ив. Вългарова
Сложи за разглеждане докладваното от Димитър П. Бозаджиев Въззивно гражданско дело № 20235200500673 по описа за 2023 година.
На именното повикване в 10:00 часа се явиха:

Жалбоподателите **М. С. В., Ц. С. В.** – редовно призовани, не се явяват. Явява се жалбоподателят **Е. С. В.** – редовно призована. И за тримата се явява адв. П. Х. – редовно упълномощен в първата инстанция. В настоящата инстанция се представя договор за правна защита и съдействие, от където е видно, че Е. С. В. е упълномощила адв. Х. за настоящата инстанция.

Ответникът **Ц. З. Б., В. З. Я.** – редовно призовани, не се явяват. За тях се явява адв. П. П. – редовно упълномощен от първата инстанция.

АДВ. Х.: Да се даде ход на делото.

АДВ. П.: Да се даде ход на делото.

Съдът намира, че няма процесуална пречка по даване хода на делото, затова при условията на чл. 142 от ГПК

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО

ДОКЛАДВА СЕ ДЕЛОТО

Производството е по чл. 258 и следващите от Граждански процесуален кодекс.

С Решение № 119/03.04.2023 г., постановено по гр.д. № 421/2022 г. по описа на РС - В. е признато за установено по отношение на Е. С. В., с ЕГН *****, Ц. С. В., с ЕГН ***** и М. С. В., с ЕГН ***** и тримата с адрес: В., ул. „Е.В.“ № **, че Ц. З. Б., с ЕГН ***** и адрес: гр. В., ул. „Г.Г.“ № ** и В. З. Я., с ЕГН ***** и адрес: с. П., общ. С., обл. Х. са собственици на реална част с площ 31 кв.м. от поземлен имот с

идентификатор 10450.501.2338 по КККР на гр. В., одобрени със Заповед РД-18-1214/06.06.2018 г. на ИД на АГКК, която реална част е означена като заштрихована със сиви линии и заключена между точките 1, 2, 3 и 4 - на приподписаната от съда и представляваща неразделна част от настоящото решение комбинираната скица, намираща се на лист 252 по гр.д. № 421/2022 г. на РС - В., изготвена от вещо лице инж. С.Б., като са осъдени, на основание чл. 108 от ЗС, Е. С. В., с ЕГН *****, Ц. С. В. с ЕГН ***** и М. С. В. с ЕГН ***** да предадат на Ц. З. Б. с ЕГН ***** и В. З. Я. с ЕГН *****, владението върху така описаната реална част от имота.

Осъдени са Е. С. В., с ЕГН *****, Ц. С. В., с ЕГН ***** и М. С. В., с ЕГН *****, на основание чл. 109 от ЗС, да премахнат изградената в северната част на собствения на Ц. З. Б., с ЕГН ***** и В. З. Я., с ЕГН ***** поземлен имот с идентификатор 10450.501.2338 по действащата кадастрална карта на гр. В., масивна ограда, чието местоположение е обозначено графично с линиите, свързващи точките 3 и 4 на приподписаната от съда и представляваща неразделна част от настоящото решение комбинираната скица, намираща се на лист 252 по гр.д. № 421/2022 г. на РС - В., изготвена от вещо лице инж. С.Б..

Осъдени са, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, Е. С. В., с ЕГН *****, Ц. С. В., с ЕГН ***** и М. С. В. с ЕГН *****, да заплатят на Ц. З. Б., с ЕГН ***** и В. З. Я., с ЕГН *****, сумата от 1141,08 /хиляда сто четиридесет и един лева и осем стотинки/ лв. - съдебно-деловодни разноски.

Против това решение е постъпила въззивна жалба с вх. № 2021/18.04.2023 г. подадена от адв. П. Х., в качеството му на пълномощник на Е. С. В., М. С. В. и Ц. С. В..

Твърди се в същата, че решението е необосновано. В този смисъл се визира, че съдът неправилно е възприел фактическата и правна обстановка по делото. Визира се, че вещото лице е констатирало, че по регулационния план от 1983 г., приет при режима на ЗТСУ /отм./, няма придаваемо се дворно място от имота на ищите към парцела, който сега е собственост на тримата ответници. Констатирало е също, че в този план от 1983 г. не е отразено да има ограда, т.е. материализирана имотна граница между имота на ищите-част от имот пл.номер 37 и имот пл.номер 35, за който е бил отреден парцел ХХІ-35 на ответниците.

Твърди се, че съдът не е обсъдил същественото обстоятелство, че при действието на ЗТСУ праводателят на ищите, нито ищите, не са били предявили против Е. В., иск по чл. 32, ал. 1, т. 2 от ЗТСУ за установяване на грешки в кадастралния план, които да са повлияли на предвижданията на регулационния план от 1983 г.

Сочи се, че в ТР № 8/2014 г. е прието, че „...Принцип в гражданския процес е спорното право да се установява към момента на предявяване на иска. ... Само по изключение ищецът има правен интерес да установи правото си на собственост към минал момент. Такова изключение бе искът по чл. 32, ал. 1, т. 2 от ЗТСУ /отм./, при който съдебната практика приемаше, че поради

прякото отчуждително действие на одобрен дворищно-регулационен план, правото на собственост върху неправилно заснетия имот следва да се установи към момент на одобряване на плана.“

Твърди се, че в същото тълкувателно решение ясно са разграничени различията в правната уредба и вещно- правни последици между ЗТСУ /отм./ и действащия ЗУТ.

От това се извежда извод, че след отмяната на ЗТСУ, тази процесуално-правна възможност за ищите Ц. З. Б. и В. З. Я. не съществува. Предвид и на това се счита, че след като съдът не е възприел правилно тези съществени обстоятелства, не е приложил правилно и задължителната практика на ТР № 3/1993 г. на ОСГК на ВС.

Визира се, че в това тълкувателно решение, след като е констатирано противоречие в нормите на чл. 32, ал. 1, т. 5 и чл. 33, ал. 1 от ЗТСУ, ВКС е приел, че „...приложението на плана не е относимо към заемането на придадените имоти, а към съвпадението на парцелните граници по предходния, /т.е. по плана от 1983 г./, в имоти по новия план.

Сочи се, че следващият кадастрален план, по който парцелните граници по плана от 1983 г. са попълнени като имотни е от 2013 г. Границите по този кадастрален план от 2013 г. съвпадат и с границите по действащата кадастрална карта от 2018 г.

Твърди се, че районният съд не е обсъдил и правните последици от всички влезли в сила индивидуални административни актове /ИАА/, каквито са Заповедите за одобряване на всички планове от 1983 г., от 2013 г., от 2014 г., както и от действащата кадастрална карта от 2018г., а така също и от влязлото в сила Разрешение за строеж на ограда на Гл. архитект на Общината, което също е ИАА.

Твърди се, че не са обсъдени констатациите на вещото лице, че процесната масивна ограда е изпълнена от ответниците на годно правно основание, в съответствие с издаденото им Разрешение за строеж и Протокол за строителна линия.

Твърди се, че обжалваното решение е и незаконосъобразно. В този аспект се сочи, че 10-годишният срок за оспорване на грешките в кадастъра, което е било допустимо само по реда на чл. 32 от ЗТСУ /отм./, т.е. от 1993 г. по регулационния план от 1983 г. отдавна е изтекъл, което прави предявения иск за собственост на ищите Ц. З. Б. и В. З. Я. недопустим.

Визира се, че при режима на ЗТСУ е съществувала забрана за придобиване по давност на части от парцели поради което ищите не биха могли да станат собственици на процесните 31 кв.м., дори и да са били включени в границите на парцела на ответниците по плана от 1983 г. предвид на това се приема, че ищите нямат правен интерес от предявяването на настоящия иск за собственост против ответниците.

Приема се, че решението противоречи на т. 4, изр. последно от ТР № 8/2014 г.

Твърди се, че съдът не е изследвал, а е бил длъжен служебно да

извърши косвен административен контрол, както и да обсъди правните последици от всички влезли в сила ИАА, които не са обжалвани от ищците, а именно: Заповедите за одобряване на планове от 1983 г., от 2013 г., от 2014 г., както и на действащата КК от 2018 г., а също така и от влязлото в сила Разрешение за строеж на ограда. Искането е да се отмени изцяло решението на районния съд, като въззивната инстанция отхвърли като неоснователни исквете на ищците Ц. З. Б. и В. З. Я. с правно основание чл. 108 и чл. 109 от ЗС.

Моли се за присъждане на съдебно- деловодните разноски и за двете съдебни инстанции.

При условие на евентуалност се поддържа оплакването, че решението е недопустимо, поради което следва да се обезсили, като се присъдят на жалбоподателите съдебно-деловодни разноски. В този смисъл отново се твърди, че ищците нямат правен интерес от предявяването на исквете по чл.108 и чл.109 от ЗС.

Сочи се, че след като своевременно праводателите на ищците, както и ищците не са упражнили в 10-годишния срок от одобряването на регулационния план от 1983 г. правото си да предявят иска по чл. 32 от ЗТСУ за установяване на грешка в кадастралния план, регулационния план е приложен и неговите регулационни граници са се трансформирали в имотни.

Приема се, че вече е недопустимо да се установяват имотни граници по план от 1957 г., приет преди 66 години.

Твърди се, че негативният иск също е недопустим, тъй като задължителна предпоставка за неговото предявяване е извършването на закононарушение от ответниците /напр. построяване на незаконна ограда, заграждаща част от имота на ищеца/.

Счита се, че в конкретният случай, процесната ограда е законно построена на общата имотна граница между имотите на ищците и на ответниците, на основание влязло в сила Разрешение за строеж на ограда, което не е обжалвано от ищците и е породило правни последици.

Визира се, че ищците нямат основание да искат премахването на законна масивна ограда, която е построена на границата между двата имота, но са и длъжни да заплатят на ответниците половината от разноските за тази ограда.

В срок е постъпил писмен отговор на тази въззивна жалба с вх. № 2881/05.06.2023 г. от насрещната страна в процеса - Ц. З. Б. и В. З. Я., чрез процесуалния им представител адв. П. П. от АК - Пазарджик.

Твърди се в същия, че подадената въззивна жалба се явява допустима, но е неоснователна. В тази насока се твърди, че правилен и законосъобразен се явява извода на районния съд, че регулацията по плана от 1983 г., пренесена и в плана от 2014 г. не е била приложена, поради което имотната граница между процесните два имота с идентификатор 10450.501.2916 /на ответниците/ и с идентификатор 10450.501.2338 /на ищците/ е тази по плана от 1957 г. и минава по линията, свързваща т. 1 и т. 2 /в решението е допусната

фактическа грешка, изписвайки се т. 3 и т. 4/ от комбинираната скица към заключението на вещото лице Б.. Предвид на това се приема, че спорната площ от 31 кв.м., разположена между т. 1, т. 2, т. 3 и т. 4 от комбинираната скица е част от собствения на ищците имот, а процесната построена от ответниците ограда, също се явява разположена в имота на ищците и подлежи на премахване.

Навеждат се твърдения за още един съществен аргумент за уважаване на исковете по чл. 108 и по чл. 109 от ЗС, който съдът не е обсъдил, но е бил въведен с исковата молба, като нейно основание и е бил поддържан пред първоинстанционния съд. В този аспект се визира, че става дума за обстоятелството, че в плана на гр. В. от 1983 г. е била допусната грешка в отразяването на имотната и регулационната граница между процесните имоти, която грешка впоследствие се е пренесла и в плана от 2014 г. и в приетите през 2018 г. КККР на гр. В.. В тази насока се излагат подробни съображения. Въз основа и на тях се приема, че предявения иск по чл. 108 от ЗС се явява допустим и без да е проведен по-рано иск по чл. 54, ал. 2 от ЗКИР.

По същество се сочи, че този иск следва да се счете за основателен. Цитират се части от заключението на вещото лице Б., като се извежда извод, че към 1983г. липсват каквито и да е правни и фактически основания за промяна на имотната и регулационната граници между имотите по описания начин. Тази промяна не съответства на правата им на собственост. Счита се, че това несъответствие следва да бъде преценено като грешка или непълнота по смисъла на § 1, т. 16 от ДР на ЗКИР.

Приема се, че тази грешка не е била отстранена в последващите планове и в приетите през 2018г. КККР на гр. В.. В резултат на това се счита, че в момента в имота на ответниците с идентификатор 10450.501.2916 се включва площ от 31 кв.м., зацрихована и обозначена с цифрите: 1, 2, 3, 4 на комбинираната скица към заключението на СТЕ, която е собственост на ищците и следва да бъде част от техния имот с идентификатор 10450.501.2338.

Твърди се, че тази част не може да се приеме, че е била придобита по силата на изтекла в полза на ответниците придобивна давност. Излагат се аргументи в тази насока.

Счита се, че искът по чл. 108 от ЗС се явява изцяло основателен и доказан.

Твърди се, че като е достигнал до този краен правен извод, макар и с други мотиви, РС е постановил правилно и законосъобразно решение.

Твърди се, че основателността на иска по чл. 108 от ЗС обуславя основателност и на иска по чл. 109 от ЗС. Визират се съображения в този смисъл.

Навеждат се доводи в насока неоснователност на изложеното във въззивната жалба възражение за недопустимост на предявените искове по чл. 108 и ЗС и по чл. 109 от ЗС, поради това, че до 1993 г. от страна на ищците не е бил заведен иск по чл. 32 от ЗТСУ /отм./ за отстраняване на грешки и

непълноти в кадастъра, поради което понастоящем липсва правен интерес от водене на иска по чл. 108 от ЗС.

Искането е да се отхвърли като неоснователна въззивната жалба на ответниците Е. С. В., М. С. В. и Ц. С. В. против обжалваното решение на РС - В., като се потвърди същото като правилно и законосъобразно.

Моли се за присъждане на сторените във въззивната инстанция разноски.

С въззивната жалба и постъпил писмен отговор не са направени доказателствени искания.

С Решение № 224/23.06.2023 г., постановено по гр.д. № 421/2022 г. по описа на РС - В. е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в 119/03.04.2023 г. по гр.д. № 421/2022 г. по описа на РС - В., като диспозитивът на съдебният акт се чете: ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на Е. С. В. с ЕГН *****, Ц. С. В. с ЕГН ***** и М. С. В. с ЕГН *****, и тримата с адрес: В., ул. "Е.В." № **, че Ц. З. Б. с ЕГН ***** и адрес: гр. В., ул. Г.Г. " № ** и В. З. Я. с ЕГН ***** и адрес: с. П., общ. С., обл. Х., са собственици на реална част с площ 31 кв.м. от поземлен имот с идентификатор 10450.501.2338 по КККР на гр. В., одобрени със Заповед РД-18-1214/06.06.2018г. на ИД на АГКК, която реална част е означена като заштрихована със сиви линии и заключена между точките 1, 2, 3 и 4 - на приподписаната от съда и представляваща неразделна част от настоящото решение комбинираната скица, намираща се на лист 252 по гр.д. № 421/2022 г. на РС - В., изготвена от вещо лице инж. С.Б. и по отношение която реална част е налице грешка в кадастралната карта на гр. В., одобрена със заповед № РД-18-1214/06.06.2018 г. на ИД на АГКК. изразяваща се в неправилно заснемане на описаната територия като част от притежавания от ответниците имот с идентификатор 10450.501.2916 по КККР на гр. В. и ОСЪЖДА, на основание чл. 108 от ЗС, Е. С. В. с ЕГН *****, Ц. С. В. с ЕГН ***** и М. С. В. с ЕГН *****, да предадат на Ц. З. Б. с ЕГН ***** и В. З. Я. с ЕГН *****, владението върху така описаната реална част от имота.

ОСЪЖДА Е. С. В. с ЕГН *****, Ц. С. В. с ЕГН ***** и М. С. В. с ЕГН *****, на основание чл. 109 от ЗС, да премахнат изградената в северната част на собствения на Ц. З. Б. с ЕГН ***** и В. З. Я. с ЕГН ***** поземлен имот с идентификатор 10450.501.2338 по действащата кадастрална карта на гр. В., масивна ограда, чието местоположение е обозначено графично с линиите, свързващи точките 3 и 4 на приподписаната от съда и представляваща неразделна част от настоящото решение комбинираната скица, намираща се на лист 252 по гр. д. № 421/2022 г. на РС - В., изготвена от вещо лице инж. С.Б..

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, Е. С. В. с ЕГН *****, Ц. С. В. с ЕГН ***** и М. С. В. с ЕГН *****, да заплатят на Ц. З. Б. с ЕГН ***** и В. З. Я. с ЕГН *****, сумата от 1141,08 /хиляда сто четиридесет и един лева и осем стотинки/ лева - съдебно-деловодни разноски.

Против това решение не са постъпили въззивни жалби, като същото е неразделна част от Решение № 119/03.04.2023 г., постановено по гр.д. № 421/2022 г. по описа на РС - В..

АДВ. Х.: Уважаеми Окръжни съдии, поддържам въззивната жалбата. Същата е подробно мотивирана. Нямам доказателствени искания. Представям списък с разноски. Да се приключи съдебното дирене.

АДВ. П.: Оспорвам въззивната жалба. Поддържам отговора, който е подаден по същество. Нямам доказателствени искания. Единствено искам да представя доказателства за направените в настоящата инстанция разноски – обективирани в Договор за правна защита и съдействие и съответно Списък на разноски. Да се приключи съдебното дирене.

Съдът счете делото за изяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ

АДВ. Х.: Уважаеми Окръжни съдии, поддържам жалбата. Вие подробно я докладвахте. Аз съм развил подробно оплакване. Това, на което искам само да Ви обърна внимание, с оглед на вашите правомощия, е т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2013 г., че исковата молба си остава нередовна поради недопустими претенции и Вие трябва да прекратите производството като недопустимо. Това е алтернативното оплакване, което поддържам първо към Вас. Особеното и абсурдното е, че това дело беше образувано от едни субективни, активнолегитимирани съседи – собственици на различни имоти, против моите доверители, за което естествено съответно подадохме съответните отговори. Това дело трябваше да бъде прекратено, а не да се разделя и да се стигне до едновременно изменение и на петитума, и на исковата молба по всяко от двете дела – второто, което ще гледаме след малко с първоначален номер 1115/2018 г. и настоящото. Стигна се до едновременно изменение на обстоятелствения петитум, т.е. до нови искове. Да си го бяха предявили като се прекрати делото и да видим за какво става въпрос. Оттук нататък никакви преклузивни срокове по чл. 129 от ГПК не бяха спазени. Многократното създаване на напрежение и отношения от една страна, и в крайна сметка се стигна до тази очевидна фактическа грешка накрая в кадастралната карта.

Обърнете внимание на това, което наистина беше длъжен съдът да изследва – то е по ТР № 8/2014 г. - трябва служебно да изследва административните актове. Тук има множество административни актове, като се почне от регулационния план от 1983 г., по който нищо не е променяно, с последващо заповеди за попълване на регулационни граници в имота, та чак до кадастралната карта, както и че към момента на разделянето на делата, нито по надлежната кадастрална карта никой не е давал никакви възражения по нея, да представя доказателства, да е искал в сроковете да се променя нещо. Съответно пак се стига до недопустими искове, стари искове и негативен иск, който също е недопустим, защото оградата е законно построена на основание индивидуален административен акт.

Моля да приемете, че решението е недопустимо, да го обезсилите и да

ни присъдите разноските и на двете инстанции. Другите оплаквания ги поддържам подробно. Те бяха докладвани и са развити подробно в писмената ми защита, която представям.

АДВ. П.: Уважаеми Окръжни съдии, аз ще Ви моля да оставите без уважение въззивната жалба като неоснователна и съответно да потвърдите първоинстанционното решение, така, като е постановено и впоследствие поправена фактическата грешка в него. Подробни съображения съм изложил. Струва ми се, че тези допълнителни възражения за недопустимост, които се правят за първи път в днешното съдебно заседание, а именно: че в резултат на разделянето се е достигнало едновременно до нова обстоятелствена част и нов петитум по отношение на отделеното дело или по отношение на първото, или и на двете (не разбрах точно), струва ми се, че не могат да бъдат въведени сега, въпреки че съдът служебно може да следи за тях. За пръв път сега се твърди такова нещо. Струва ми се, че и това ново възражение е неоснователно, тъй като то при всяко разделяне на дело ще се получи обособяване на два отделни обекта и това и не води като абсолютна необходима последица недопустимост на исковете заради това изменение в резултат на разделянето. На практика, съдът и по двете разделени дела даде указания за уточняване по реда на чл. 129, което беше и направено, и в този смисъл всякакви нередовности на двете искиви молби след разделянето вече бяха отстранени и порок по-нататък в производството не следва да се счита, че има.

По отношение на възраженията за недопустимост заради непредявяването на иска по чл. 32 от ЗТСУ съм взел подробни съображения в отговора и моите аргументи също са извлечени от това тълкувателно решение, което сочи колегата. Именно заради него, в което се казва, че при ревандикационен иск с наведени твърдения в кадастралните карти, няма нужда от отделен иск по чл. 34 или последващ чл. 52 от ЗУТ. В този смисъл искът по чл. 108 и чл. 109 от ЗС се явяват допустими, въпреки че те инкорпорират в себе си и твърдения за грешки в кадастралните карти, заради които съдът има компетентност да извърши контрол, макар и косвен, за тези грешки.

В този смисъл считам, че липсата на такъв отделен иск нито е основание за недопустимост на предявения такъв по чл. 108 и чл. 109 от ЗС, респ., нито е основание да се приеме, че те са неоснователни.

Препращам изцяло към съображенията, изложени в отговора, които моля да съобразите.

Претендираме разноски в настоящото производство.

Съдът счита делото за изяснено, затова

О П Р Е Д Е Л И:

ОБЯВЯВА устните състезания за приключили.

ОБЯВИ, че ще се произнесе със съдебен акт в законния едномесечен срок до 24.02.2024 г.

Протоколът се изготви в съдебно заседание, което приключи в 10:23 часа.

Председател: _____

Секретар: _____